

deep dive

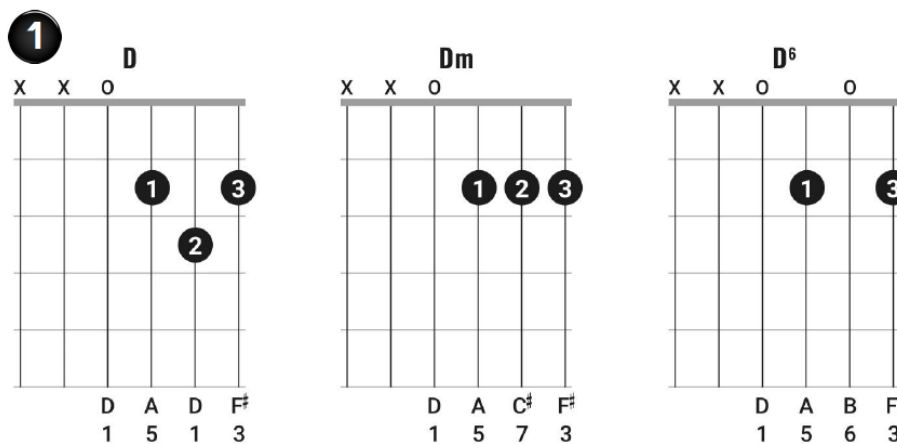
Uitgave	Categorie	Onderwerp
32	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 8

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

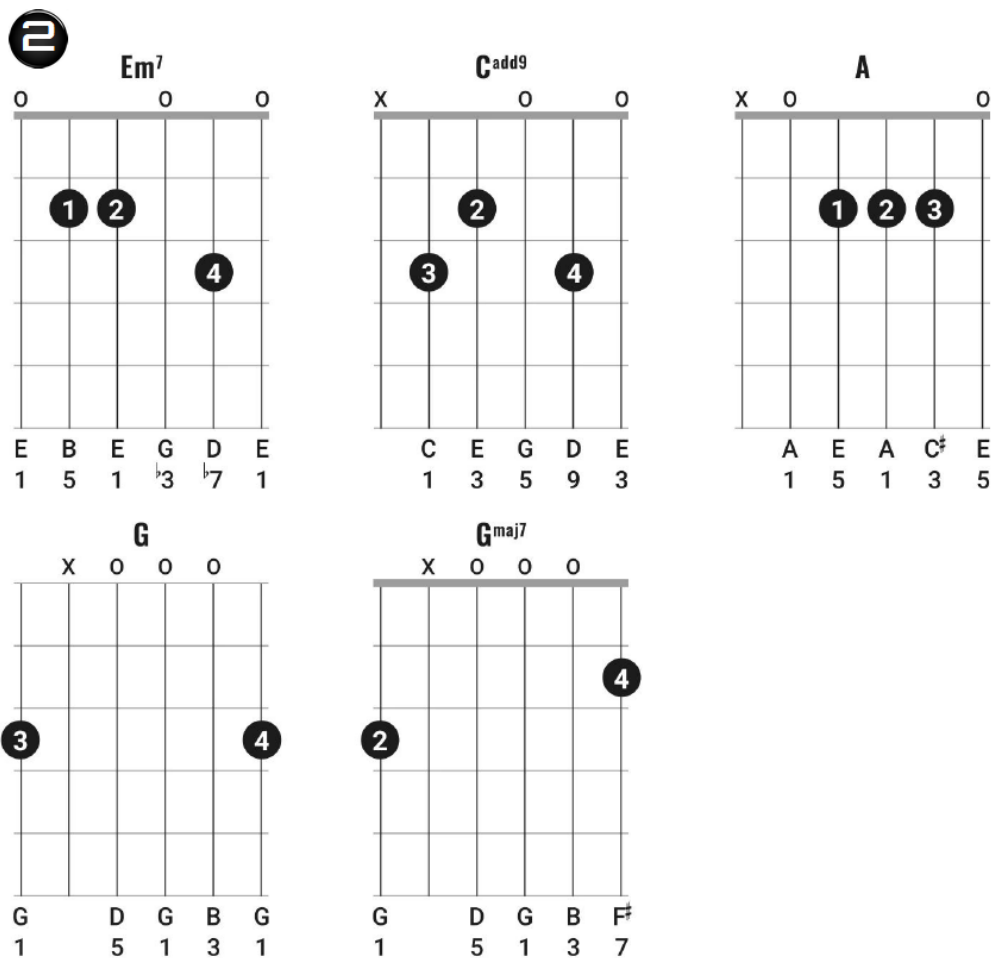
We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 8

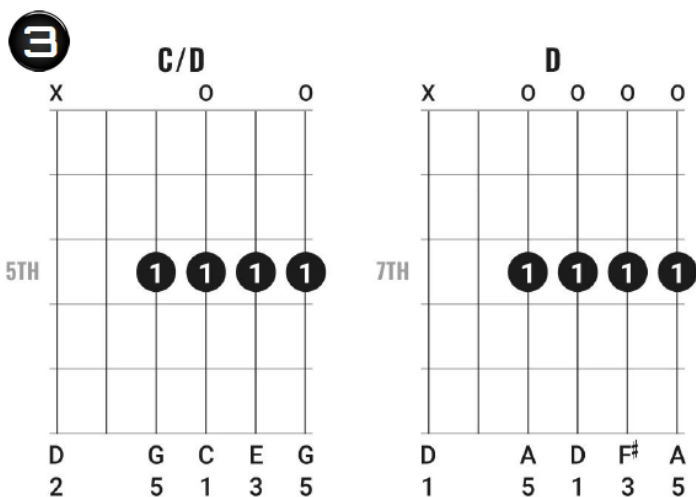
De “Deep Dive” uitgave die nu voor je ligt, is een vervolg op de vorige “Chord voicings en akkoorden-samenklank” editie over Neil Young. We gaan verder met de akkoorden-shapes en progressies die van Neil Young een iconische muzikant hebben gemaakt, en we kijken naar de bijzondere harmonische toevoegingen die hij aan ogenschijnlijk eenvoudige akkoordprogressies toevoegt. Veel artiesten die zijn opgegroeid met de wortels in de *folkmuziek*, zijn tevreden met de standaard majeur en mineur akkoorden, maar voor Neil Young horen er ook akkoorden bij als majeur septiem, sexten, mineur septiem en toegevoegde none (add9). Deze akkoorden geven Neil Young de mogelijkheid om melodisch bijzonder interessante constructies in zelfs de meest basale akkoordprogressies te integreren. Om zijn harmonieën interessant te houden, gebruikt hij ook regelmatig *slash* akkoorden.

De drie akkoorden in voorbeeld 1 moeten licht en relaxed op je akoestische gitaar worden gespeeld, en maak er een twee maten progressie van door twee akkoorden per maat te spelen, en naar het D akkoord terug te keren nadat het D6 akkoord is gespeeld. Doe je best om niet de (lage) E-snaar en de A-snaar te raken, en als experiment kun je nog de baslijn van de overige noten scheiden en iedere maat met een losse baslijn beginnen.

In voorbeeld 2 begin je met het D majeur akkoord uit voorbeeld 1, en voeg de eerste drie akkoorden uit voorbeeld 2 toe, om een vier maten progressie te creëren. Het D majeur akkoord gaat ook prima samen met de G en Gmaj7 akkoorden. Dit voorbeeld laat zien hoe Neil Young majeur en mineur septiem akkoorden in zijn composities verwerkt zonder zijn *folk rock* wortels te vergeten, of *jazzy* te gaan klinken.

Neil Young speelt niet vaak in een andere dan de standaard stemming van de gitaar, maar af en toe treedt hij buiten deze grenzen, en om voorbeeld 3 te kunnen spelen, moet je gitaar in de zogeheten "Double Drop D" stemming worden gezet: D A D G B D. Deze stemming wordt ook wel "D Modal" genoemd. Speel de lage D-snaar in de baslijn en sla de rest van het akkoord vanaf de 5de positie aan. Herhaal dit patroon bij de 7de positie. Door de gitaar in "Double Drop D" te stemmen, krijg je een majeur akkoord op de hoogste vier snaren van de gitaar, waarbij de open D snaar de extra spanning aan het C akkoord geeft. Je kunt van dit voorbeeld een vier maten progressie maken door met behulp van de open D en G snaren een *single-note riff* te spelen, als een soort additioneel harmonisch effect bij de akkoorden.

Met voorbeeld 4 blijven we nog even in de D A D G B D stemming. In voorbeeld 4 starten we met een in hoge positie gespeeld G akkoord, dat je zelfs in flageolet-stijl (*natural harmonic*) zou kunnen spelen. Wees voorzichtig met het spelen van de open A-snaar bij het A mineur septiem (AM7 akkoord, anders klinkt dit

akkoord net als het C/D akkoord dat we in voorbeeld 3 hebben gebruikt. Deze weelderige, volle en massieve akkoorden kun je niet zo in een standaard gitaarstemming spelen, daarvoor moet je je gitaar in "Double Down D" stemmen.

4

G/D
0 X
12TH 1 1 1 1
D D G B D
1 5 1 3 5

G
X 0 0 0 0
3
G D G B D
1 5 1 3 5

Am7
X 0
5TH 1 1 1 1
A G C E G
1 7 3 5 7

D⁵
0 0 0 0
1 3
D A D A D D
1 5 1 5 1 1

Voor voorbeeld 5 en verder keren we weer terug naar de standaard gitaarstemming: E A D G B E.

5

Em7
0 X X
12TH 1 1 1
E G B E
1 1 3 5

D
X X 0
10TH 1 1 2
D F# A D
1 3 5 3

Speel de open (lage) E-snaar en gebruik een percussie-achtig slagritme op deze 12de positie. Je kunt het topje van je wijsvinger gebruiken om de D-snaar te dempen, maar je moet hoe dan ook een strak slagritme blijven aanhouden. Herhaal dit patroon met de open D-snaar en het D-akkoord op de 10de positie. Dit is een voorbeeld waarin Neil Young slechts twee akkoorden gebruikt om een zichzelf herhalende *riff* te creëren. Als je dit voorbeeld met het plectrum speelt, focus dan op downstrokes, en probeer een *palm muting* effect op de basnoten toe te passen.

6

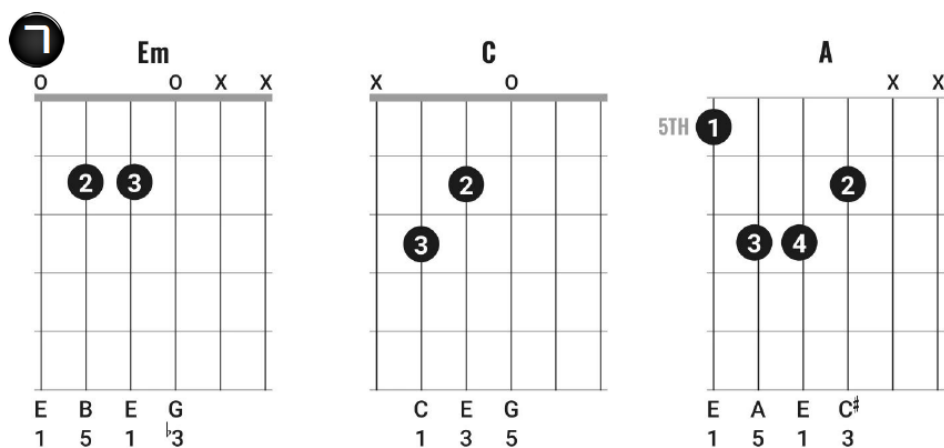
A7
5TH 1 1 2 3
A E G C# G A
1 5 7 3 7 1

D7
X 5TH 1 1 3 4
D A C F# A
1 5 7 3 5

E^{7#9}
0 0 1 2 4 4
E B D G# D G
1 5 7 3 7 #9

Hoewel Neil Young niet echt als een bluesgitarist wordt beschouwd, zit zijn muziek toch vaak vol met blues achtige invloeden en incidenteel zelfs blues-georiënteerde akkoordprogressies. Je kunt de drie akkoorden uit voorbeeld 6 gebruiken om uit dit voorbeeld een 12-bar blues in A majeur te maken: 4 maten A7, twee maten D7, twee maten A7, en dan E7#9, D, A en E7#9. Als Young het voor het zeggen heeft, dan zal hij

waarschijnlijk eerder kiezen voor een *8-bar* blues door te wisselen tussen Af en D7, en eindigen op 4 maten met het E7#9 akkoord. Experimenteer er maar eens mee, en kijk wat je het beste bevalt.

Veel van de muziek die Neil Young componeert heeft een melancholieke ondertoon en daarom gebruikt hij veel mineur toonladders, en daaruit vaak de e mineur toonladder. In ons laatste voorbeeld nummer 7, sluiten we deze "**Deep Dive**" af met een vier akkoorden progressie: E mineur, C majeur en twee maten met een A majeur. Deze standaard akkoorden krijgen door de *voicing* die Neil Young eraan geeft, een donker en broeierig karakter. Als je *palm muting* en een relatief laag tempo aanhoudt, benadrukt dit zelfs het donkere karakter van deze progressie.